

ORAVECZ IMRE

Ókontri

8

Mikor Steve bekanyarodott a Foothill Roadról a Wheelerbe, eleredt az eső.

Az elágazástól kissé beljebb egy lány állt az útszélén, és integetett, hogy álljon meg.

Megállt, és felvette.

– Josie Willett – mutatkozott be, de nem nyújtotta a kezét, csak lehuppant mellé az ülésre, miután a hátsó ajtón betette a hátsó ülésre kis bőröndjét.

– Steve Árvai – felelte Steve.

– Tudom – mondta Josie. – Itt laktok lent jobbra, Hicksékkal szemben.

– Én is tudom, ti hol laktok, de nem ismertelek meg mindjárt, nagylány lettél, mióta nem láttalak.

Willették ranch-a fent volt, a kanyon felső felében, a far előtt, ahol összeszűkül a völgy. Közvetlenül az út mellett állt a házuk az oldalon. Josie dédapja kovács volt és francia, aki még a polgárháború előtt érkezett Illinois államból Kaliforniába, és Santa Paulában telepedett le. A nagyapja, George Willett vette a ranch-ot, aki farmer lett. Josie apja, Jack Willett az ő örökébe lépett. Marhát, birkát tenyésztett és diót termesztett, de a Magas Sespén is volt egy bérleménye, és ingázott a két hely között. Csapdázással is foglalkozott. Legtöbbször ebben a minőségében ismerték. Ha valahol dúvad garázdálkodott, neki szóltak, ő iktatta ki a kártevőt. Még medvét is képes volt fogni a Sespén, ahol az is élt.

– A Santa Paula Highba jársz – állapította meg Steve.

– Oda.

– Már senior vagy?

– Az.

– És hányadikos?

– Másodikos.

– Akkor már legalább tizenhat éves vagy.

– Az idén töltöttem be.

– És bent laksz a városban?

– Igen. Van ott egy rokonunk, apám testvére, Ruth néném. Náluk. Richard bácsi, Richard Ruppert a férje. Papír- és írószer-kereskedésük van a Main és a 10-es sarkán. Biztosan ismered, mert már akkor megvolt nekik, mikor te jártál iskolába. És autójuk is van, egy Packard szedán. Azzal hoznak haza szombatoként, vasárnap es-

te meg értem jönnek. De most nem jó, elromlott, és a szervizben van. Mondták, hogy várjam meg, amíg megjavítják. De én nem vártam meg, hanem elindultam gyalog. Aztán felvett valaki, és elhozott eddig. Holnap a bácsikám visszavisz.

– Hát, végig gyalog sok lett volna, pláne így, az esőben.

– Nem vészes. Egyszer már jöttem végig gyalog. Ki lehet bírni. Csak feltörte a cipő a lábam, meg otthon megszidtak, hogy lány létemre egyedül csámborgok az országúton, és most se örülnek majd, de szerintem nincs ebben semmi.

– Hát, nem biztonságos. Manapság, mikor sok a kóborló idegen, okiek, meg mindenféle csavargók.

– Hé, miért nem álltál meg itt?– kiáltott fel Josie, mert közben az Árvai-ranch-hoz értek. – Állj meg, légy szíves!

– Nem. Haza viszlek.

– Nem szükséges. Majd megint felvesz valaki.

– Nem biztos. Nincs itt akkora forgalom.

– Oké, ha nagyon akarod.

A Willett-ranch-ig még jó három mérföld volt az út, de, mintha ezzel kimerítettek volna minden tárgyat, elakadt a beszélgetés.

Nézték az utat, az elmaradó földeket, legelőket. Hallgattak.

Steve időnként lopva a lányra pillantott, és elismerően állapította meg magában, hogy csinos. Nem az a jelentéktelen, kis fruska többé, aki volt, akit héba-hóba látott. Nem egy szépség, nem nyerné el a Miss Santa Paula címet, talán még a Miss Wheeler Canyon se, ha volna ilyen, de vonzó, határozottan vonzó. Fejlett melle van, és a lába is jó, bár a bokája kissé vastagabb a kelleténél. Legmutatósabb a feje, a pofija, legalábbis így profilban. Elöl rövid, hátul tarkóig érő barna, loknis haj, magas homlok, enyhén kiálló járomcsontok, erős, de szabályos orr, húsos száj, kissé előre ugró áll. A szemét, a szeme színét így oldalról nem látta, csak hosszú szempilláit, és magas szemöldökíve végét, de úgy emlékezett, hogy barna.

– Na, megérkeztünk – mondta a Willett-ranch elé érve.

– Köszí – mondta Josie kissé zavartan. – Köszí a fuvar. Viszlát – és most a kezét is nyújtotta.

– Viszlát – felelte Steve, és megfogta a feléje nyújtott kezét.

A kéz nagy volt, de puha, bársonyos és egy cseppet sem nyirkos, izzadt. Josie is valami kellemeset érezhetett, mert nem vette mindjárt vissza, hanem egy darabig Steve kezében hagyta, da aztán elpirult és visszahúzta.

Kiszálltak. Steve kiemelte a kocsiból a bőröndkékét, és eléje tette. Josie felkapta, sarkon fordult, és besietett az udvarra.

Nem nézett vissza, megsimogatta a hozzá futó kutyát, fellépett a tornácra, és eltűnt a házban.

Steve útközben, majd hazaérve egy darabig nem gondolt a lányra. Pedig ha tett neki egy nő, az ismerkedést követően, de legkésőbb aznap este lefekvés után felidézte magában. Már-már elfelejtette Josiet, amikor harmadnap váratlanul fel-

bukkant az emlékezetében. Nem úgy, hogy az autóban ül, nem abban a pózban, nem oldalnézetben, hanem úgy, hogy áll vele szemben, miután kiszálltak az autóból. Arányos volt a teste, vékony a dereka, szinte karcsú, bár gömbölyded csípői rendes, magzatkihordásra alkalmas medencét zártak közre. A hasát kicsit laposnak találta, de a szűk szoknya alatt két oldalt ingerlően futott le a combok vonala. Nem volt kétséges, hogy ez akkor rögzült benne, de olybá tetszett, mintha most látná először. Gerjedelem támadt benne. Jó volna lefektetni, állapította meg. Kár, hogy olyan fiatal, sóhajtotta, és elhessegette magától a képet, mert arról szó sem lehetett, hogy becserkéssze, és csak úgy elcsábítsa. Az új kor gyermeke volt, de e tekintetben még régimódi, bár tudta, hogy a legtöbb lány már nem szűzen megy férjhez. És az is visszatartotta, hogy ismerte, és tisztelte Josie családját. A Wheelerben mindenki ismert mindenkit, és egy helybeli lánnyal nem lehetett szélhámoskodni.

A kép azonban visszajött. Eléje tolakodott negyednap, ötödnap, nem tágitott tőle. Mi több, követelőzőbb, erőszakosabb lett, miután kiegészült Joesie arcával, amely valamiért eddig hiányzott, arcán vágyakozó tekintetével és a szájával, amely így előlről nagyon érzékinek hatott. A szájára emlékezett, de gyanakodott, hogy a vágyakozó tekintetet csak képzeli, viszont afelől, hogy hívja, sürgeti őt, nem volt kétsége.

Josie addig követte, üldözte így, mígnem megadta magát, és a következő hétvégén autóba ült, hogy lássa. Hogy ezen kívül mit akart még, hogy akart-e még egyáltalán valamit, azzal maga sem volt egészen tisztában, de szándéka tisztességes volt, inkább tisztességes, mint tisztességtelen.

A Willett-ranchhoz érve nem állt meg. Csak lassított, és úgy tett, mintha csak arra járna, mintha feljebb volna valahol dolga a kanyonban.

Josie épen az udvaron tartózkodott, ruhát teregetett a szárítókötélre. Felfigyelt az autóra. Steve intett neki. Megismerte, és visszaintett.

Ez szombati napon történt.

Két nappal később, kedden határozottabb fellépésre szánta el magát. Reggel kukoricát ekekapáztak az apjával. Délután lucernaforogtatás következett. Ahhoz ő már nem kellett. Megebédelték, kicsit foglalkozott Georgie-val, aztán befurikázott Santa Paulába gyertyát venni az autóba. Vett is négyet Steinnél – egykori munkahelyét, Shaugnesst, ahol szintén árultak alkatrészt, kerülte –, de a gyertyavásárlás csak ürügy volt, valójában azért kerekedett fel, hogy a 6. utcába, a Santa Paula High-hoz menjen, ahova maga is járt annak idején, de csupán az alsó négy junior-osztályt végzte el.

Az autót távol, a Santa Paula Streeten állította le, hogy ne legyen olyan feltűnő. Az iskola sokat változott azóta, a közmunkaprogram keretében nemrégiben felújították, bővítették, de csak az az iskola volt, az ő egykori iskolája. A bejárattal szemben, az utca túloldalán foglalt megfigyelő állást, az utcát szegélyező eukaliptuszfák egyikének törzse mögött. Drukkolt, hogy Josie jöjjön, mikor vége van az utolsó óráknak, hogy ne hiányozzon, éppen ma, mikor bejött, hogy találkozzon vele.

Nem sokáig kellett várnia. Pár perccel kettő után hirtelen zsidongás támadt, megtelt tanulókkal az udvar, és elkezdtek áramlani kifelé, juniorok, seniorok, fiúk, lányok vegyesen. A lányokra összpontosított. Mindenféle lány jött, kicsi, nagy, kövér, sovány, csúnya, szép, de a zöm csinos volt, olyan átlagosan csinos, mint Joesie. Nem látott még egyszerre ennyi lányt, akivel szívesen járt volna.

Gyérült az áradat, aztán elapadt. Már-már azt hitte, hogy hoppon marad, hogy Josie nem jön, amikor végre felbukkant. Nem egyedül közeledett, hanem egy fiúval az oldalán, akivel élénken vitattak valamit.

A francba, gondolta, ennek fiúja van!

De aztán megkönnyebbült, mert a kapun kívül szétváltak. A fiú a Pleasant Street felé vette az irányt, Josie pedig a túloldal, vagyis feléje indult. Steve kilépett a fa mögül, de a lány csak akkor vette észre, mikor a járdához érve felpillantott.

Meglepődött.

– Csak nem engem vársz?

– De.

– Húha.

– Gond?

– Nem.

– Ráérsz?

– Attól függ.

– Hazakísérnélek.

– A nagynénémék messze laknak, a Woodland Drive-on. Az egy új utca Ojai felé.

– Autóval vagyok.

– Oké.

– Tudod, dolgom volt a városban, és gondoltam megvárlak, és megkérdezem, hogy vagy.

– Kösz, jól vagyok. És te?

– Én is.

– Tényleg nem gond?

– Nem.

– Akkor gyere.

Lementek a Santa Paulára.

– Tessék – mondta, és elvette a táskáját. Nemcsak kinyitotta előtte az ajtót, hanem be is csukta utána, a táskát pedig a hátsó ülésre tette.

Maga is beült, de mielőtt indított volna, Josie-ra nézett.

Josie mosolygott.

– Mit nevensz?

– Nem nevetek.

– Na, jó, akkor min mosolyogsz?

– Semmin.

Steve nem firtatta tovább.

- Mi újság a Wheelerben? – kérdezte Josie.
- Semmi.
- A 9. utcához értek.
- Meghívhatlak egy fagyira? – szólalt meg Steve ismét.
- Meg.
- A La Hacienda a keleti Mainen megfelel?
- Tudtommal az mexikói étterem.
- Kávéház is és fagyaltjuk is van.
- Oké.

A 9. utcán lementek a Mainre. A La Hacienda előtt bőven volt parkolóhely, és bent is találtak üres asztalt. Kellemes volt a lég, egy nagy mennyezetventilátor kavarta.

Steve rendelt a pultnál. A fagyaltot fémkehelyben adták, beleszúrt kiskanállal. Kihozta, és az egyiket Josie elé tette.

- Kösz – mondta Josie.
- Szívesen.

Nagy volt köröttük a lárma, mert sokan még most ebédeltek, de megértették egymás szavát.

- Nem félsz, hogy meglátnak velem? – kérdezte Josie az első kanál után.
- Független vagyok.

- Hivatalosan még nem – felelte Josie, aki tájékozódott Steve családi állapotát illetően.

- De. Már kimondták a válást.
- Hogyhogy?
- Az exemet eltűntnek nyilvánították, és úgy.
- Akkor miért kémelesz folyton körül?
- Nem volna jó, ha szüleid fülébe jutna.
- Miért?
- Nem örülnének neki.
- Miért?
- Öreg vagyok hozzád. Vagy te vagy túl fiatal hozzám. Ahogy vesszük.
- Nem kérted meg a kezem.
- Akkor is öreg vagyok.
- Dehogyan vagy.
- Meg elvált.
- Hát, aztán?
- Meg gyerekem is van.
- Tényleg, van egy kisfiad. Hogy hívják?
- Georgie.
- Ő hogy van?
- Jól.

– Nem hiányzik neki az anyja?

– De.

– És neked?

– Nem. Már a múlté.

– Szeretném megismerni Georgie-t. Imádom a gyerekeket. Lehet, hogy tanítónő leszek.

– A Wheelerben, az Elisio-iskolában eltaníthatnál.

– Hol lesz már az, mire én végeznék? Már most sincs elég gyerek a kanyonban.

– Akkor tovább tanulsz.

– Azt tervezem, hacsak...

– Hacsak mi?

Josie végzett a fagyaltjával, visszahelyezte a kanalat a kehelybe, és elrövedve kibámult az ablakon.

– Semmi, semmi – felelte visszazökkenve. – Jaj, hány óra van?

Gyorsan megnézte az óráját.

– Most jut eszembe, hogy segítenem kell az üzletben. Megígértem. Ne haragudj, mennem kell.

– Oké.

Felálltak.

– Elviszlek.

Kimentek a kocsihoz.

Egy utcával előbb, az Ojai Streeten álltak meg. Steve a szokásos ceremóniával kiszállította Josie-t a kocsiból, és átadta neki a táskáját.

Kezet fogtak.

– Viszlát – mondta Steve.

Josie nem mondott semmit, csak elfutott, de tovább hagyta a kezét Steve kezében, mint először a Wheelerben, és ezt Steve úgy értelmezte, hogy legalább annyira kívánja a viszontlátást, mint ő.

Viszont is látták egymást a rákövetkező héten a városban.

De előbb még a Wheelerben találkoztak, annak a hétnek a végén, amelyen Steve elvitte fagyizni.

Árvaiék nem találták egy kisborjújukat. Tudták, hogy van, hogy lennie kell, mert előbb vemhes volt az egyik üszőjük, aztán meg látták a tőgyén, hogy szoptat. Akár el is kerülhetne volna a figyelmüket a szaporodás, hiszen azzal, hogy megvették a kanyonoldalt, olyan nagy lett a legelőterületük, hogy némely marhájukat hétszámra nem látták. Puma, vagy ahogy a wheeleriek hívták, hegyi oroszlán ragadhatta el. Mégis volt puma a Wheelerben. Mikor ide költöztek, úgy tudták, hogy nincs. Aztán kiderült, hogy nem így van, mert hol ennek, hol annak tűnt el a borjúja vagy birkája, és a nyomok pumára utaltak, bár néha kojot volt a tettes, mert a növendékjósággal az is elbírt.

Cselekedni kellett, szólni Jack Willettnak, megkérni, hogy helyezze ki a csapdáját, mert a pumát, óvatos állat lévén, nem nagyon lehetett még megpillantani sem, nemhogy puskavégre kapni.

Steve beszélt vele.

Pénteken derült ki, hogy nincs meg a kisborjú, de várt szombatig, hogy Josie is otthon legyen. Ez, mármint a lány otthonléte magában még nem lett volna, annak ébersége és hajlandósága is kellett, hogy szót váltson vele. Figyelt a házból, és mikor az apja és Steve befejezte a csúrajtóban a tárgyalást, kisietett az udvarra, és mellékesen kikísérte az útra a vendéget.

A körülményekre való tekintettel csak a lényegre szorítkoztak.

Steve moziba hívta, és megnevezte a napot, az időpontot és a helyet, ahol várni fogja. Josie a meghívást elfogadta, és folytatta útját a szomszédos Marshall-ranch felé, ahol a barátnője, Barbara Marshall lakott, mert az apjának azt mondta, átugrik hozzá.

Steve-et nem kizárólag hátsó szándék vezérelte, mikor a mozit kiötlötte, nem csupán a nézőtér sötétje, melyben közelebb kerülhet Josie-hoz. Szerette a mozit, önmagáért is, de mióta egyedül maradt a kisfiával, azután pedig wheeleri lakos lett, ritkán ment moziba. Azonkívül nem látott még színes filmet, és úgy halotta, hogy a Glenn Theaterben, ahol az előadásokat tartották, most olyat vetítenek, és ez jó alkalom lenne pótolni a hiányt.

Josie-t nem a mozi elé rendelte, de nem is a Mainre, ahol ilyenkor a nézők többsége szokta hagyni a kocsiját, hanem a Ventura Streetre, amely a 7. utcába torkollott, ahol a mozi volt. Ott parkolt le, óvatosságból ott várt rá.

– Szervusz.

– Szervusz.

Josie egy kicsit késett. Már ment a híradó, amikor Steve megváltotta a jegyeket. Megvette volna előre, de nem árultak jegyet elővételben, csak pár perccel az előadás előtt kezdték el az árusítását. Ez már gyerekkorában is bosszantotta, mert ha az ember biztosan be akart jutni, végig kellett állnia egy hosszú sort. Az épületet azóta többször felújították, de ezen nem változtattak.

Bementek a nézőtérre, egy zseblámpás jegyszedő a helyükre vezette őket.

A vakmerő ment Jean Harlow-val és William Powellel. Nem színes volt. Josie-nak nagyon tetszett, Steve-nek kevésbé, bár az ő figyelme megoszlott. Mialatt a szemével azt követte, ami a vásznon történik, a kezével három kísérletet tett Josie meghódítására.

Mikor a filmbeli Mona feleségül ment Bobhoz, a jobb kezével megragadta Josie bal kezét, amely addig annak az ölében nyugodott. Mikor Mona követte Nedet a hotelezőszobájába, a jobb kezével átkarolta, és a hóna alatt előre nyúlva próbálta megfogni a jobb mellét. Mikor pedig a hősnő visszatért a színpadra, hogy folytassa színésznői pályáját, a bal kezét vakmerően a combjai közé akarta fúrni.

Josie anélkül, hogy megróttá volna vagy akár közben ránézett volna, a két utóbbi meghíúsította, az elsőt viszont túrte, sőt, bátorította Steve-et, mert mikor az a harmadik kísérlet kivitelezése céljából elengedte a kezét, a keze után nyúlt, és visszahúzta az ölébe.

Ez tetszett Steve-nek, az ellenállás, a szembeszegülés. Josie nem utasította el, csak tudtára adta, mit lehet és mit nem, vagyis azt, hogy a közeledés másik két módját még korainak tartja.

A csókolózás ellen viszont nem volt kifogása, mi több, maga kezdeményezte, nem előadás közben, hanem utána, mikor már kint sétáltak a 7. utcában, a 7. utca felső részén, ahol ilyenkor már kevesen jártak. Mehettek volna távolabbra is, olyan környékre, ahol már kihaltak az utcák, de Steve nem akarta autózással vesztegetni az időt. Mindamellet mintha csak véletlenül tenné, a lány irányította erre.

A Main és a 7. utca sarkán lévő vadonatúj szupermarket előtt Steve megtorpant, és elkomorodott.

- Tudod, mi volt itt azelőtt?
- Nem.
- Autójavító, a Fulwieler-féle.
- Tényleg, valami műhely állt itt régebben.
- Bezárt.
- Nem itt dolgoztál?
- Nem.

Josie nem mondta, de tudta, mit érez Steve, és szolidaritása jeléül a kezét nyújtotta, és kéz a kézben folytatták útjukat.

- Hiányzik az autószerelés?
- Igen is, nem is.

Andalogtak, beszélgettek. A filmről, a Monát alakító Jean Harlowról, a moziszenészekről, New Yorkról, ahol olyan színházak vannak, mint a filmben, arról, hogy milyen lehet ott, a nagyvárosban élni.

- Egy utcai lámpa alatt megálltak.
- Már mosolyogsz – állapította meg Josie.
  - Te is – felelte Steve.

Alighogy elhagyták a lámpa fénykörét, és újra sötét lett, Josie váratlanul Steve elé perdült, és a szájára nyomta a száját. Alacsonyabb volt Steve-nél. Ágaskodnia kellett. Steve segített neki. Nemcsak mohón kapott a csókon, hanem közben a derekát átölelve meg is emelte, mire Josie a nyaka köré fonta a két karját.

Csókolóztak, aztán hirtelen szétváltak, mert jött valaki a járdán. Mentek tovább csevegve, mintha mi sem történt volna. Holott történt. Nem az a pár voltak többé, akik kerülgetik egymást, hanem egy másik, akik egymásra találtak.

Így, ebben az új minőségükben tértek vissza az autóhoz, és így csókolták meg újból egymást, mielőtt Josie kiszállt volna a Woodland Drive-on, a nagynénjéék házá-tól kissé távolabb, nehogy azok meglássák, hogy hazahozta valaki. És így, ebben a

tudatban várták a következő találkát is, amelyet megbeszéltek, így tekintettek a jövő elébe, de csalódnuk kellett, mert a jövő keresztül húzta a számításukat, nem lett több találka, nem lett folytatás.

Egy wheeleri gazda, Dan O’Leary lánya, Mrs. Myrtle Crumerine, aki Santa Paulába ment férjhez, meglátta őket aznap este, és beárulta Josie nagynénjének, aki a hétvégét meg sem várva riasztotta az anyját, apját. Azok bejöttek, megmosták Josie fejét, és eltiltották Steve-től, haza érven Steve-nek pedig a szülein keresztül megüzenték, hogy hagyja békén a lányukat, túl fiatal hozzá, és különben se adnák olyanhoz, aki egyszer már megnősült. Steve szülei, akik szintén most értesültek a kapcsolatról, az indoklásnak csak azzal a részével értettek egyet, hogy a lány fiatal még, de megígértettek a fiukkal, hogy teljesíti a kívánságukat. És teljesítette is, valójában azonban csak megszűnt vele randevúzni, miután titokban még egyszer találkoztak, és megbeszéltek, hogy várnak, míg betölti a tizennyolcadik életévét. Josie erről először hallani sem akart. Távol állt tőle, hogy bánatában eldobja az életét, de minthogy a veronai Julia helyébe képzelte magát, ez a felfüggesztés zavarta a fantáziálásában. Végül csak beleegyezett, hogy eltegyék magukat későbbre.

Steve a megállapodást gyerekesnek tartotta, hiszen Josie addig több fiúba is belehabarodhat még és kissé tisztességtelennek is a maga részéről, mert egyáltalán nem volt biztos benne, hogy nem folytatja közben az asszonykeresést, és nem rúgja fel azonnal, ha talál megfelelőt, de egyelőre nem tudott végleg lemondani a lányról.